

så konsekvensen i det her – for hvad er logikken i, at det skal være en afskaffelse af grundlovens § 4, der kommer før en afskaffelse af straffelovens § 141? Hvad er logikken i, at det sådan set ikke lige så godt kunne gå den anden vej?

(Kort bemærkning).

Lise Barfod (EL):

Jeg går ud fra, at det er straffelovens § 140, vi snakker om, om blasfemibestemmelsen – jeg kan ikke huske, hvad der står i § 141.

Men det, vi siger, er, at der skal være en adskillelse af kirke og stat, at vi ikke længere ønsker at have begrebet anerkendte trossamfund overhovedet, som ligger til grund for blasfemibestemmelsen, hvor det kun er anerkendte trossamfund, der er beskyttet.

Det mener vi, at man skal se mere grundigt på. Man skal lave ændringer en lang række forskellige steder for at sikre, at den samlede måde, man så beskytter, ikke religioner – for vi ønsker ikke specielt at beskytte religiøse følelser – men de mennesker, der har en religiøs tro, er tilfredsstillende. Det ønsker vi at sikre os at man gør.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Den næste er ordføreren for forslagsstillerne, hr. Jesper Langballe. Og ordføreren har en taletid på 5 minutter.

Jesper Langballe (DF):

Egentlig havde jeg – eller vi – vel ikke forventet et anderledes resultat end det, der kom ud af det, og det er sådan set lidt sørgeligt at skulle sige det, for det er en underlig forestilling med en række oppositionspartier, som i virkeligheden er enige med forslagsstillerne, men som er forfærdelig bange for at blive identificeret med forslagsstillerne's motiver.

Det, at man arbejder sagligt i Folketinget, arbejder sagligt i et parlament og stemmer sagligt, ja, det betyder vel egentlig, at man hver gang tager stilling til: Er det her en god idé? Vil jeg stemme for, eller vil jeg stemme imod? Er det her rigtigt, eller er det forkert? Det betyder, at man ikke har den der berøringsangst og rædsel for at komme i det forkerte selskab, og det vil sige et selskab, hvor man risikerer, at ens venner vil pege fingre ad en.

Jeg tror, alle er klar over, til trods for alle de manøvrer og krumspring, der har været lavet, at selvfølgelig er blasfemiloven en indskrænkning af ytringsfriheden. Hvorfor skulle man ellers have den? Den er et straffelovsforbud mod be-

stemte ytringer, nemlig ytringer, der håner, krænker, spotter mennesker, som tror på et eller andet. Men Muhammedkrisen gjorde det klart for nogle af os – hvis vi ikke vidste det i forvejen – at vi alle sammen i givet fald må finde os i hån, spot og krænkelser.

Det betyder ikke, at det er nogen smuk ting at håne, spotte og krænke andre mennesker, men det betyder, at det er det, vi i et retssamfund med ytringsfrihed alle sammen må finde os i, være beredt på kan overgå os.

Der er tale om en indskrænkning af ytringsfriheden. Den er rent signalmæssig, det er fuldstændig rigtig; den har ikke været brugt siden 1938. Og det er jo lidt mærkeligt, at det er dem, der er fortalere for, at loven skal bevares, der henviser til, at den aldrig nogen sinde bliver brugt. Det er jo fuldstændig den omvendte verden, for det, at den ikke bliver brugt, er jo udtryk for, at den er fuldstændig ude af trit med virkeligheden.

Kl. 16.35

Men der er en række dagsordener bag ved det her. Både regeringen, justitsministeren, De Radikale og SF har nogle dagsordener, som skal plejes, og som i virkeligheden ikke har noget som helst at gøre med, om man bør bevare blasfemiloven eller ej, i stedet for, at de siger: Nu gør vi alvor af den ytringsfrihed, som er absolut, og som vi har haft siden oplysningstiden, og så rydder vi den sidste rest af forbud mod bestemte ytringer væk.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Jeg beder ordføreren blive på talerstolen. Hr. Tom Behnke har bedt om ordet for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Jeg kan ikke lade være med at reagere på diskussionen om, hvorvidt en paragraf nu skal blive ved med at være der, hvis den ikke bliver brugt.

Hvis vi nu forestillede os, at der i en 10-årig periode ikke var nogen, der begik manddrab her i landet, og at man dermed ikke brugte bestemmelsen i straffelovens § 237 om manddrab, ville Dansk Folkeparti så også foreslå, at man ophævede bestemmelsen om kriminalisering af manddrab, udelukkende med henvisning til at paragraffen jo ikke havde været brugt, fordi det med at gå og slå hinanden ihjel jo ikke var noget, vi brugte her i landet? Ville man kunne se et så-